

О.Мальована

Проба пера

Збірка учнівських творів

м. Прилуки-2014

О.І.Мальована. Проба пера. Збірка учнівських творів
Загальноосвітня школа I-III ступенів №2, 2014 р.

Рецензенти:

1. Самара І.П., методист науково-методичного центру управління освіти Прилуцької міської ради
2. Безрукова Н.В., керівник МО вчителів української мови та літератури ЗОШ I-III ступенів №2

Збірка містить роботи моїх учнів, які стали переможцями I етапу конкурсів творчих робіт і брали участь у II турі. Учениця 9 класу Смаль Карина, автор оповідання «Мудра бабуся» зайняла I місце в II етапі конкурсу Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості (2010 р.), а творча робота учениці 11 класу Коркодим Тетяни «Хай палає вогник надії» наказом управління освіти була відзначена серед кращих (2009 р.).

Матеріали можна використовувати у різних класах на уроках розвитку мовлення учням, учителям української мови та літератури, студентам-філологам.

Погоджено на засіданні ради науково-методичного центру
Управління освіти Прилуцької міської ради,
Протокол № ____ від _____ 2014 р.

Рекомендовано до друку науково-методичним центром
управління освіти Прилуцької міської ради

Зміст

Вступ	с. 4
Мудра бабуся. Оповідання.....	с. 5
Свято душі. Оповідання	с. 8
Хай палає вогник надії. Есе.....	с. 11
Гірки роздуми. Оповідання	с. 15
Лист Павлусеві (За оповіданням	
Олекси Стороженка «Скарб»	с. 20

Вступ

У процесі викладання української мови та літератури надаю важливого значення розвитку творчої самостійності учнів як одному з найголовніших завдань, яке повинно розв'язуватися вчителем у процесі організації пізнавальної діяльності.

Роботу з розвитку мовлення намагаюся поставити так, щоб вона не була тимчасовим епізодом, а проходила через усе життя школярів, вдаюся до різноманітних педагогічних методів, що діють не тільки на розум, а й на серце й душу школярів.

Одне з чільних місць у методиці зв'язного мовлення займають творчі роботи різного характеру, які спонукають дітей актуалізувати свій досвід, виділяти з нього певні, найбільш вражаючі картини довколишнього світу, визначати своє ставлення до побаченого й пережитого. Така робота вчить їх

думати про те, що вони бачать, і говорити про те, про що вони думають. В роботах учні аналізують власне ставлення до всього, що їх оточує.

Уміння творити не приходять само по собі. Тому постійно дбаю, щоб учні мали багатий і добре усвідомлений словниковий запас, володіли гнучкістю лексичного вибору, здатного відтворити найтонші відтінки думки, допомагаю учням знайти потрібне слово для її висловлення, побудувати фразу.

Досвід роботи переконує в тому, що більшість учнів люблять уроки розвитку мовлення, мають бажання проникати в творчий процес, створюють оригінальні власні висловлювання.

Мої учні – постійні учасники й неодноразові переможці олімпіади з української мови та літератури й різноманітних творчих конкурсів. У збірці вміщені твори у жанрі оповідання та есе.

*Карина Смаль,
учениця 9 класу,
нині студентка Київського
транспортного університету*

Мудра бабуся (оповідання)

Зимовий день короткий. Наче так недавно сіла за уроки, а вже вечір. Ось мама кличе до столу. Прийшов і тато з роботи. Жваво обговорюють новини.

Швиденько вечеряю, бо ще треба вчити вірш.

- Чого поспішаєш, я ось солоденького спекла, – припрошує мама.
- Нехай пізніше, як вивчу вірш, – відповідаю й похапцем мию після себе посуд.

Усі ще вечеряють, а я рада, що ніхто не заважає, сиджу в м'якому кріслі й перечитую вірш Шевченка:

... Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.

- Легко вчиться, – радію про себе, – окремі рядки ще на уроці запам'яталися.

Один за одним заходять до кімнати рідні. Телевізора не вмикають, мовчки слухають вірш.

Відірвавшись від книжки, поглянула на бабуся Ніну. Якийсь неспокій прочитала в її очах. Зустрілися поглядами – я на мить зупинилася. Бабуся неначе чекала паузи – жваво заговорила:

- Боровся й Шевченко, і батьки наші кров проливали, а що змінилося? Ціни ростуть! Газ дорожчає! А, не дай, Боже, захворіти!..

Усі забули про мене. Жваво заговорили мама й тато. Згадували про депутатів, про вибори, закони...

Прабабуся Галя слухала мовчки, а я слідкувала за кожним із них, прислухалася.

Бабця наша вже старенька, до дев'яноста добирається. Усе своє життя вони з дідусем прожили в селі. Дідусь помер, а бабуся Галя стала немічною. Довго не хотіла їхати до нас, як її не вмовляли. Нарешті згодилася. Любимо ми її, але вона почувається якось ніяково. Коли говорять між собою мама й тато, не втручається. Іноді багатозначно похитує головою. Коли щось їй потрібно, звертається більше до бабусі Ніни. А цього разу не втрималася.

- Ох, діти, діти, – похитала головою.

Усі вмить замовкли й здивовано поглянули на бабусю Галю.

- Давно я вже топчу ряст на цій землі. Ой, давно, – повагом продовжувала вона. Недарма ваші батьки й діди кров проливали. І Шевченко боровся недарма. Ось ми сидимо в теплій хаті, у своїй хаті. А колись же було все панське. Бувало, матінка моя розказує, що й кроку не можна було ступити без дозволу пана...

Бабуся Галя помовчала мить, по щоці спливла непрохана сльоза. Потім тяжко зітхнула, оглянула всіх і помітила, що ніхто її не спиняє. Не витираючи очей, повільно говорила далі:

- У 33-му розкуркулили нас. Забрали нелюди хату, а нас восьмеро. Батько переховувався по лісах, щоб не заслали на Соловки. Сім'ю треба було годувати. Довелося нам по чужих хатах стоканятися. Спасибі добрим людям – прихистили...

Ніхто не перечив. Слухали мовчки, не піднімаючи очей. Бабуся Ніна тяжко зітхала, трохи ніяковіла.

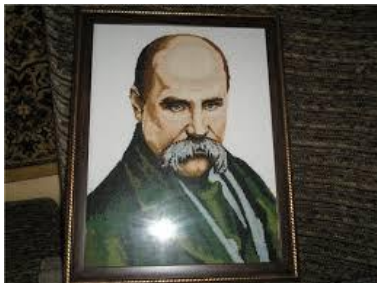
- А ви, діти, не гнівіть Бога. Усе у вас є, не голодні й не холодні. Є хліб і до хліба. Щасливий не той, у кого все є, а той, кому всього вистачає. Начальникам великим, депутатам усього мало, так вони самі за себе в одвіті. Кожен відповідатиме перед Богом за свої гріхи.

Колись у сім'ях було по десятеро дітей, а нас було восьмеро, і всі мирилися. Ось і ви мене в свою сім'ю прийняли, хвалити Бога,

добре мені у вас. А сусіди наші... І машина є, і сім'я невелика, а миру немає. Не в грошах щастя. Не дивіться, діти, на тих, кому всього мало. Бережіть одне одного, бо життя так швидко минає...

Аж тепер бабуся Галя відчула, що по щоках течуть сльози, дістала з рукава хусточку, обтерла їх і додала:

- А Шевченко... Він як Бог. Були часи, коли нехристі ікони топтали, церкви палили. У вашому класі, Ніно, на передній стіні висів портрет Тараса, завітчаний рушником. Було, прийду на батьківські збори. У класі не тільки вчителька, а й Тарас – як живий. Якби не такі, як Шевченко, хто його знає, що було б із нами, українцями. Біда тільки, що не всі до цього дослухаються.

Бабуся замовкла. У кімнаті запанувала тиша. Мабуть, усі осмислювали почуте. Я подумала: «Яка ж мудра моя прабабуся Галя».

Бабуся Ніна знов зітхнула, мені здалося, полегшено.

*Юлія Федірко,
учениця 7 класу*

Свято душі (Оповідання)

Погожий осінній ранок. Минула пора бабиного літа, але день видався чудовий. Сьогодні в Прилуках ярмарок. Ми з бабусяю прийшли на свято. Поспішаю попереду – стільки всього продається!

Зупиняємося перед наметом, який приваблює своїм убранням. Бабуся стоїть зачарована й роздивляється.

- Це ж чорнобривці. У нас дома такі є, – кажу я.
- Так, Юлю, бачиш, люди подбали не тільки про те, щоб грошей заробити, а й про духовне не забули.

Я й собі подивилася поверх ковбас та пиріжків, що лежали на столах.

- Юленько, чорнобривці – це квіти, без яких справжній українець не уявляє свого двору.
- І в нас у школі їх багато. Ми брали участь в акції «Прилуки – місто чорнобривців» і зайняли призове місце.

Бабусине обличчя засяяло радістю.

- Дивися, Юлю, з-під вишитого рушника звисає пучок калини. Бачиш, як ягідки блискітками сяють у променях сонця. Були часи, коли не було шматка хліба, а чорнобривці й калина прикрашали подвір'я, бо це наші українські символи.

Підійшли ближче. Я забажала піцу. Бабуся щиро дякувала продавцеві за покупку, а більше за те, що нагадала людям, що ми українці. Так і сказала:

- Дякую за піцу і за калину та чорнобривці. Нехай у Вас усе буде добре.

Ішли вулицями свого міста. Усе таке знайоме й рідне. Біля фонтанів недавно відпочивали з мамою й татом, фотографувалися. Ось школа мистецтв, тут я вчуся малювати. Будинок культури... У серпні й мій малюнок красувався на виставці.

Сьогодні ж усе перетворилося на дивовижну казку. Що тільки не продається!

- Юлю, народні умільці з'їхалися з усієї України, – сказала бабуся. – Який талановитий наш народ!

Зупинялися біля кожного намету, брали до рук дивовижні речі, роздивлялися. Бабуся показувала мені ступку, якою колись товкли мак, валянці з овечої вовни, народні обереги, вишиванки.

Повернули на вулицю, де продавалися різні рослини. Бабуся купила картоплі – хоче завести новий сорт. Далі милувалися різними тваринами й птахами. Мені найбільше сподобалися голуби.

На Театральній площі – концерт. Виконавці в козацькому вбранні, з довгими вусами, оселедцями на голові. Їх пісня повідала про славетні минулі часи, і ми на її крилах полинули у сиву давнину. Усі стояли й зачаровано слухали, а слова все лилися й проймали кожного до глибини душі. Рушаючи далі, бабуся сказала:

- Тепер нема вже тих козаків, нема їхньої Січі, та живе в душах українських дух запорізький.

Біля центрального гастроному вирішили перепочити й поласувати морозивом. Так було радісно на душі! Навкруги все вирує: грає музика, на площі проводяться конкурси й учасники голосно кричать, невпинним потоком ідуть люди, жваво розмовляють між собою. Бабуся певний час мовчить, замріяно дивиться вперед.

- Що, бабуся, – занепокоїлася я, – чому ти замовкла?

- Дивлюсь, Юлю, на пам'ятник Шевченку й думаю, яку велику людину вшанували в нашому місті. Усе життя він боровся за те, щоб ми з тобою могли ось так радіти душею.

Увечері довго не спалося, свято душі продовжувалося. Пригадався урок літератури, на якому вивчали «Заповіт» Т.Шевченка. Учителька запитувала, чи збулися мрії поета. Сумнівів не було. Українці – вільний, працьовитий, талановитий, великий народ!

*Тетяна Коркодим,
учениця 11 класу,
нині студентка Київського
медичного університету*

Хай палає вогник надії (есе)

Закінчувались уроки. Пролунав дзвінок. Усі забирали речі й залишали приміщення. Ішли спокійно, чемно прощаючись. Якась незвичайна, загадкова атмосфера панувала в класі. Мабуть, усі, як і я, були під враженням від зустрічі.

Сьогодні урок фізкультури був незвичайним. Анатолій Олександрович запросив до школи свого колишнього учня, Приходька Ігоря Миколайовича, майстра спорту України та Міжнародного класу, переможця Європейських ігор з кікбоксінгу.

Усе, що відчула під час зустрічі, так схвилювало мене! Урок фізкультури люблю не тільки тому, що не треба розв'язувати задачі. Із захопленням виконую фізичні вправи, які пропонує вчитель, складаю нормативи і результати показую непогані.

Багато читала й чула про значення спорту в житті людини, та якось не замислювалась над тим, що могла б досягти чогось у спорті, якби більше працювала над собою змалку.

... Ось іду додому, й, здається, нічого для мене не існує навколо. У думках знову й знову повертаюсь до розповіді спортсмена. Виявляється, для того, щоб досягти результатів, замало тренуватись на сучасному стадіоні. Ігор Приходьмо шикувався в колону на урок фізкультури у нашому пристосованому спортзалі, а досяг он яких висот! Він так і казав, що займатися фізичними вправами треба змалку й систематично. А я вже доросла. Як жаль, що багато втрачено...

Десь зникає той радісний настрій, яким переповнилася душа, з'являється розпач, зневіра. Не помічаю, як переступаю поріг дому. Відчуваю, як вдивляється в моє обличчя дідусь. Поклавши речі, сідаю поруч із ним на канапі й намагаюсь розвіяти його неспокій.

- Дідусю, усе добре, нічого не сталося.
- А чому ж така засмучена?

Повагом розповідаю про все, що почула від прилучанина-спортсмена, ділюся враженнями.

- А чого ж невесела? – запитусь дідусь.
- Та зрозуміла я, як багато втратила, не тренувала себе, не прагнула досягти чогось, хоч це мені дається легко.

Дідусь деякий час мовчить. І я мовчу, боюсь розігнати його думки. Нарешті зводить свій погляд на мене й лагідно заспокоює:

- Займатися спортом треба не тільки для того, щоб стати відомим. Спорт – надійний помічник для кожного, хто прагне стати сміливою, загартованою людиною. Це невід'ємна частина збереження та зміцнення здоров'я, забезпечення здорового способу життя. Особливо важливо це зараз, коли несприятлива екологічна обстановка негативно впливає на організм людини. Так що нічого ти не втратила, моя люба.

Дідусева мова уривається. Тиша... Я відчуваю, як щось відлягає від душі...

- А от спортсмена в нашій сім'ї ми виростити ще зможемо, – продовжує дідусь. – Он Андрійко, чим не майбутній боксер?
- Справді, дідусю, поки він ще маленький, треба записати його в спортивну секцію.

Невдовзі сім'я зібралась за вечерею. Ще не встали й з-за столу, а мені так хотілося розповісти про все братику. Я вже бачила в ньому видатного спортсмена.

- Андрійку, а ти знаєш про Олімпійські ігри? – запитала його загадково.

- Чув по телевізору, що скоро будуть.

- А знаєш, що означають кільця на спортивному прапорі?

Андрійко замешкався. На допомогу прийшов тато.

- На спортивних прапорах не пишуть слів, але люди всієї землі знають, що п'ять переплетених кілець є символом миру й дружби. Вони говорять про справедливість спортивної боротьби, закликають боротися один з одним тільки на стадіонах.

- А олімпійський вогонь, – не втримався дідусь, – запалили ще в Давній Греції. Там була така місцевість, яка називалася Олімпією. Там і народилися Олімпійські ігри. Назвали їх Олімпійськими, запалили вогонь. Факел із ним переходить із рук у руки, іде через віки, через моря й океани, досягаючи усіх континентів.

... Андрійко зачаровано слухає, як казку.

- А хочеш стати чемпіоном? – намагаюся викликати вогонь бажання в душі братика.

- Хочу-у – чую несміливе у відповідь.

Ми з дідусем радо зустрічаємося очима. І він каже малому нову казку, яку склав для онука, мабуть, після розмови зі мною.

- Колись були в Україні славні лицарі – запорозькі козаки. Вони захищали нашу землю. А брали їх на Січ у десятирічному віці. Хлопчиків учили всьому: Богу молитися, добре їздити на коні, влучно стріляти. Це було давно. А зараз є спортивні школи, які допомагають стати сміливою й загартованою людиною.

- Хочеш записатись у таку школу? – не втрималась я.

- Хочу! – упевнено випалив Андрійко.

Якесь тепло наповнювало душу. Яскраво горіли очі тата й мами, які схвильовано спостерігали за нашою розмовою.

- Будеш тренуватися, у майбутньому станеш відомим спортсменом, – підтримала я брата.

- Але медалі здобуваються не тільки талантом спортсменів, а наполегливою працею, великими зусиллями, – спробував застерегти тато.

- Не злякаєшся труднощів? – перепитав дідусь. – Може, краще знайти легше заняття?

- Ні, купіть мені велику гирю, як у Толиного брата, я буду тренуватися, щоб у спортивну школу прийняли.

Запала тиша. Ніхто не наважувався порушити її. Мовчав навіть Андрійко. Обличчя дорослих ясніли здивуванням і невимовною радістю.

А я знову згадала зустріч у школі. Була горда за видатного земляка і з надією думала про братика. Так хочеться, щоб спорт став для нього частиною життя.

*Карина Смаль,
учениця 11 класу,
нині студентка Київського
транспортного університету*

Гірки роздуми (оповідання)

**За вікном давно звечоріло.
Зимовий день згасає рано.**

**Наталка вкотре розгортає
щоденник, перечитує кожен рядок і сама до себе говорить:**

- Залишилось найважче...

**Ще раз переглядає тему домашнього твору й напівголосно,
наче до когось звертаючись, прочитує:**

- Актуальність Шевченка сьогодні.

Тяжко зітхає. Писати про великих людей важко...

Прислухається: за дверима кімнати тихо.

**- От і добре, – подумки радіє дівчина, – Малий плаксун,
здається, спить.**

**Наталка похапцем розкладає книжки, готує чернетку. Серце
починає битися трохи прискорено, хоча внутрішній голос
заспокоює:**

**- Готувалася ж старанно: перечитувала «Кобзар», додаткову
літературу...**

**Похапцем перекладає книжки, підсуваючи ближче то одну, то
іншу.**

**- Чим більше читаєш про Шевченка, тим важчим здається
завдання, – хоче заспокоїти себе, бо ніяк не збереться з думками.**

**У кімнаті тихо. Швидко встала й підійшла до вікна. Відхилила
занавіску й заглянула в зимовий вечір: зоряно й видно, як удень.
Зачаровано вдивлялася у вечірнє небо.**

- Про зорі писалося б легше, – подумалося.

Неначе набравшись сили від вечорової краси, бадьоріше підійшла до столу. Примушувала себе зосередитись. Швидко перечитувала свої записи – рядок за рядком. Одна за одною народжуються думки. У них – дівчина й Шевченко, а між ними – потоптані й нездійсненні мрії, розчарування, біль за Україну...

Узяла до рук цитатника, натрапила на слова Є.Сверстюка й, наче на уроці, напівголосно читає:

- «На хвилі історичних припливів і відпливів Тарас Шевченко то приходить до нас, як велике сонце, то віддаляється, як далека зірка, від якої залишається сама назва».

Хвилина роздумів....

- Яка глибина думки! – народилося захоплене. – Від цього можна «відштовхнутися».

Заясніли очі. Мозок просвітлів. З'явилася впевненість. Десь узялися слова й потоком полилися на папір:

- *Протягом віків Україна була місцем найжорстокіших експериментів. Шевченкове сонце зазірало у вічі своїм сучасникам і «ненародженим землякам». А чи збагнули його ми, українці ?..*

У час появи першого «Кобзаря» у 1840 році Україна любила поета, «як діти батька». Нині ж промовляє нам Шевченків образ:

*... в Україну принесли
Великих слов велику силу
Та й більш нічого.*

Трохи моторошно стає від усвідомлення того, про що пише. Рука міцніше тримає ручку, швидко й упевнено записуються думки про те, що Шевченко «віддаляється» від нас, як «далека зірка».

Мить перепочинку. Перебирає в пам'яті аргументи, щоб довести думку й продовжує:

- *Пристрасно й велично поет оспівав волю, як, може, ніхто в світі, але ні сучасники Шевченка, ні наші не зазнали смаку тієї*

волі, яка змушує людину випростатись на повен зріст, шукати долі над прірвами й творити її на повну силу. Після Жовтневого перевороту 1917 року вважали, що збувся Шевченків заповіт, хапалися за його ім'я, любили його. А українська мова ще довгі роки була зганьбленою. Не зупинили слова братньої Шевченкової любові тих, які в 30-х роках минулого століття прирекли націю на страшну трагедію – голодомор. Ця «любов» була страшною, черствою й бездушною, гіршою за ненависть. А ті, що вціліли, співали про щасливе життя – «в сім'ї вольній, новій».

Не змогли зупинити Шевченкові вірші й у роки сталінських репресій комуністів, які цвіт нації кидали до тюрем, страчували, спроваджували до божевільень, змушували накладати на себе руки.

Холодний піт Наталки укриває чоло. Гострим болем у серці озивається думка про те, що Шевченка оголосили борцем проти поміщиків та капіталістів і високим іменем Тараса освячували беззаконня й терор. Миттю думками перенеслася в сучасне й не записала, а застрочила ручкою:

- Нині, коли Україна стала місцем найжорстокіших експериментів віку, «великою Чорнобильською притчею», «Шевченкове сонце» зазирає нам у вічі так, як ще ніколи. Але чи в змозі воно зігріти душі тих, хто писав слово Бог з малої букви у виданнях «Кобзаря», для кого здрібнилися такі великі світила Шевченкового світу, як Любов, Воля, Добро, Матір, Україна.

Побутує психологія корисності. У ній на перше місце поставлене щастя для маси: гучні свята з нагоди Дня міста, поїздка на Новорічну ялинку до столиці...

Особа та її моральна цінність зникли: щастя навчатися у вузах – за гроші, мати роботу – не для всіх, більшість українців не мають навіть змоги бути здоровими. Страшно усвідомлювати, що колись Шевченко мріяв про вільну Україну, «садок вишневий коло хати», а сьогодні актуальні слова митця про згасання колись живого села: «Ой три шляхи широкії... терном заростають».

Болить душа, коли переймаєшся ідеєю вірша поета «Мені однаково», написаного на засланні, але не передати стану душі, коли осмислюєш діяльність наших народних обранців, їх

ставлення до долі нації. Не знаючи суті Шевченкових рядків, їхнє «служіння» народові можна було б підписати словами: «Мені однаково».

В умовах кризи, що настала, постає сумна картина розбитої долі народу, якому відібрано право на життя задля перетворення його в слухняну масу.

Рвучко поставила крапку. Це було найболючішим для Наталки. У цьому світі вона живе. Ось-ось піде в самостійне життя. З тривогою думала про те, що її чекає в ньому.

Швидко переглянула створене. У пошуках відповіді на свої думки знову звернулася до Шевченка:

- Але право мати своє обличчя й пам'ять – цього не відбереш! Так хочеться, щоб не стало риторичним питання Великого Шевченка:

... коли

Ми діждемося Вашингтона

З новим і праведним законом? –

І разом із Шевченком проголосити:

А діждемось таки колись!

Поет укотре нагадує нам про ідеали козацької історії, про право й закон – у «своїй хаті», у правовій державі, яка має покласти край «благоденствію» слухняних пасивних рабів і початок волі «роботящим рукам».

Актуальність Шевченка сьогодні не тільки в тому, що він порушував великі вічні питання. Геній його в тому, що він носій загальнолюдських цінностей і провідник їх вічності.

У Прилуках теж шанують Шевченка, якого по праву вважають рідним. Про наше місто він писав у своїх творах, із ним пов'язана його діяльність як художника. На знак великої любові образ Тараса увічнено в бронзі. Погляд художника на монументі

спрямований уперед. І, як завжди, усе нові й нові покоління будуть «читати думки» Шевченка, припасовуючи їх до вимог часу. Хотілося б, щоб людські цінності не лишалися обіч «дороги прогресу», а Шевченко був їх провідником в усі віки.

Шевченкове сонце зігріває мою душу й вселяє надію.

Дописано останній рядок. Обвисають повіки. Тіло знемагає від напруженої праці, та Наталка ще довго не може заснути. Стомлений мозок продукує ще якісь аргументи, які, можливо, надали б думкам переконливості. Пригадалося чомусь забуте Олійникове:

Злазьте з печі! Вдарте у кресало,
Аби вогонь пропік на душах сало
І нагадав, що править не живіт,
А дух Шевченка – віщого месії,
Що ми вкраїнці, а не гречкосії
Що ми живі!

Як молитву проказала зболені поетові рядки, ніжно прихилившись до подушки. Ще міркувала, як дописати цитату у твір.

- Дай сили, Тарасе! Допоможи підвестися Україні з колін... – думала крізь сон і провалювалась у ніч.

ПОШТЕРКА ДО ПЧАТКУ ЖИТТЯ ШЕВЧЕНКА

*Микита Мізикін,
Учень 7 класу*

**Лист Павлусеві
(за оповіданням Олекси
Стороженка «Скарб»)**

Ох і насміявся я вже, читаючи про тебе на сторінках оповідання Олекси Стороженка. Давно мені не було так весело. Скажи, невже в тебе й справді був такий вовчий апетит? Чому ти не знав міри в їжі? Якби ти жив у сучасному світі, тебе точно б запросили на проект «Зважені й щасливі», хоча ти й туди полінувався б їхати.

Телепню, як можна не виходити на вулицю, особливо влітку? Хіба дитячі розваги тобі не цікаві? Як можна проґавити таке?

Павлусю, лінощі, на мою думку, не найбільший гріх у світі, проте мене засмучує той факт, що з твоєї вини передчасно померла матуся. Вона тебе найбільше любила й оберігала, душу в тебе вкладала. Як можна було так жорстоко вчинити?

Друже, хоч я тебе ніколи й не бачив, проте вважаю, що твоє життя — нудьга, оскільки всього цікавого й чудового в світі ти не бачив.

Жаль, що ти, хлопче, великий ледар, а то ми б з тобою потоваришували.

22.01.2014р.
PS Пробач за відвертість

З повагою Микита